

In Memoriam: Carl Barkman (1919–2006), deel 2

De laatste maanden voor zijn overlijden heb ik veel contact gehad met Carl Barkman. Aanleiding was een plannetje dat ik al enige tijd koester: het uitgeven van een Engelse vertaling van zijn Van Gulik-biografie *Een man van drie levens*.

In de loop van de discussie daarover kwam Carl op een gegeven moment met de volgende opmerking:

“Ik speel wel eens met de gedachte een eigen web-site te openen met daarin b.v. een aantal niet-gepubliceerde korte verhalen en reisverslagen. Zou dat zin hebben en is het een uiterst bewerkelijke onderneming?”

Website

Het leek me een uitstekend idee, dus ben ik meteen gaan zoeken naar een geschikte domeinnaam. Tot mijn stomme verbazing bleek barkman.nl nog beschikbaar te zijn, dus ik heb er meteen bij Carl op aangedrongen dat domein te reserveren. Hij twijfelde omdat hij de website niet in eerste instantie als iets persoonlijks zag maar meer als een vehikel om de relatie tussen Europa en Azië voor het voetlicht te brengen.

Om Carl te tonen hoe zo'n website eruit zou kunnen zien, maakte ik een eerste ontwerp. Vanaf dat moment was hij niet meer te stuiten. Hij stuurde meteen de Engelse versies van zijn romans *Asaray* (*The Mandate*) en *Drakendans* (*The Twisting Dragon*) op.

Begenadigd

Het geschikt maken van de romans voor publicatie op de website was nogal bewerkelijk, maar het was een waar genoegen. Het was me bij het lezen van “Een man van drie levens” nooit zo opgevallen, maar Carl is een begenadigd schrijver. Hij maakt van *Asaray*, de Mongoolse prins die door de Russische tsarina als gijzelaar in Leningrad wordt vastgehouden, een

mens van vlees en bloed, met mannelijke gevoelens en zwakheden.

Meesterwerk

Maar *The Twisting Dragon* vond ik zo mogelijk nog beter en vooral ontroender. Het verhaal over de lotgevallen van een Chinese familie tijdens de meest krankzinnige periodes uit China's geschiedenis, de Grote Sprong Voorwaarts en de Culturele Revolutie, bracht af en toe letterlijk de tranen in mijn ogen. Dat vertelde ik Carl, en hij reageerde als volgt:

“Ik ben diep geroerd door je reactie op *The Twisting Dragon*. Het is heerlijk voor een schrijver te merken dat hij niet voor niets heeft geschreven en dat er mensen zijn die goed hebben aangevoeld wat je wilde zeggen en dat hebben gewaardeerd. Zelf zie ik nl. deze *Twisting Dragon* als mijn beste boek, dat ik met vuur, en recht vanuit mijn hart, heb geschreven. Aan *Asaray* heb ik vele jaren gewerkt en ervan genoten allerlei historische feiten op te diepen en in het boek te verwerken. Het lot van *Asaray* leek mij een boeiend verhaal en

dat verhaal wilde ik zo goed mogelijk vertellen. Voor de *Dragon* heb ik ook nogal wat research moeten doen, maar heel veel uit eigen ervaring en die van vrienden weergegeven. Voor mij was het veel meer dan 'een verhaal'. Het is dan ook m.i. meer een roman geworden dan *Asaray*.”

Stortvloed

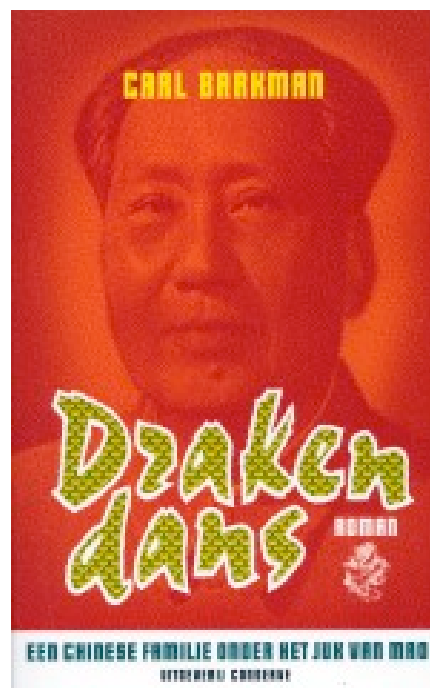
Het had weinig gescheeld of *Drakendans* was in het geheel niet verschenen, noch in het Engels noch in het Nederlands. Toen het manuscript klaar was, verscheen er ineens een stortvloed aan boeken over het China onder Mao, met als belangrijkste exponent het boek *Wild Swans* van Jung Chang. Carl twijfelde aan de kansen van zijn eigen bijdrage:

“Toen ik in London die uitstekende *Wild Swans* kocht en las, wilde ik het Ms van *Twisting Dragon* in een lade wegleggen. Figue van de Boekerij vond dat ik dat niet moest doen; ik had een heel ander uitgangspunt dan Jung Chang. Maar haar boek en vooral de hype rond het vrij slechte *Lelietheater* van Lulu Wang hebben wel de verkoop van mijn boek ongunstig beïnvloed, jammer voor mijn kleine uitgever. En de Engelse uitgever die het een heel goed boek vond wees het af omdat er op dat moment te veel boeken over Mao-China verschenen. Zo gaan die dingen.”

Golf

Carl stuurde daarna nog diverse keren materiaal: de Russische versie van *Asaray*, reisverhalen, enz. In september hield dat tijdelijk op omdat hij een maand naar Frankrijk ging, op bezoek bij zijn dochter en veel rondrijden en lekker golfen. Ondertussen werkte ik aan een nieuwe versie van de website. Begin oktober zouden we dan de puntjes op de i gaan zetten.

Wordt vervolgd...

Il giudice Dee: L'enigma dell'anello (Het raadsel van de ring)

12-5. Vanuit het gerechtsgebouw trekt een kleine stoet de heuvel op. Vooraan loopt de voorman, gevolgd door Rechter Tie en Tsjiao Tai te paard. Twee gerechtsdienaars sluiten de rijen.

Intussen heeft de Rechter Tsjiao Tai verteld wat er gebeurd is.

"De gibbon kan de ring niet langer dan een paar minuten bij zich hebben gehad," zegt hij, "het is wel een mooi blinkend dingetje voor zo'n dier, maar oneetbaar. Dus moet hij hem ergens in de buurt gevonden hebben."

Rechter Tie laat de ring aan zijn medewerker zien.

"Een kostbaar antiek stuk," zegt hij, "vermoedelijk de ring van een rijk man. Maar zie je die vlekjes geronnen bloed aan de binnenkant? Het is natuurlijk mogelijk dat de eigenaar zijn vinger heeft opgehaald aan een doorn of zo, maar er zou ook wel eens iets minder onschuldigs gebeurd kunnen zijn. Daarom leek het me beter om een kijkje te gaan nemen. Had de ochtendkoerier nog belangrijke stukken?"

Tsjiao Tai schudt het hoofd. Alleen een bericht uit het buurdistrict. Er is nog geen enkele nieuwe aanwijzing gevonden in die smokkelaffaire. Wel schijnt het vast te staan dat de zending bestemd was voor iemand in onze stad."

Ze slaan een hoek om en de voorman wijst op een wrak gebouwtje van ruwe planken.

"Daar is de houthakkershut, Edelachtbare," roept hij.

12-6. Rechter Tie en Tsjiao Tai stijgen af en lopen naar de hut van ruwe planken. Voor de hut staat een primitief hakblok, gemaakt van een oude boomstronk, en daarnaast ligt een hoop stro.

Rechter Tie herinnert zich weer dat hij een paar strohalmen zag in de vacht van de gibbon. Dat maakt het des te waarschijnlijker dat de ring hier door het diertje gevonden is. Rechter Tie trekt de deur open en schrikt. Op de vloer voor de bamboe slaapbank ligt de roerloze gestalte van een man, gekleed in een versleten jak en opgelapte broek. Eén blik is genoeg om te zien dat hij dood is. Dus die bloedsporen op de ring waren inderdaad niet zo onschuldig.

De Rechter beveelt de voorman om het raam te openen en buigt zich dan met Tsjiao Tai over het lijk. Kennelijk is zijn schedel ingeslagen; zijn grijze, hoofdhaar zit vol met aangekoekt bloed. De man moet een jaar of vijftig oud zijn, schat de Rechter. Hij heeft een rond, regelmatig gezicht met een dunne grijze snor en kinbaard. Zijn gezicht heeft iets waardigs, dat geheel in strijd is met zijn armoedige kleren.

Rechter Tie probeert zijn arm op te lichten, maar die blijkt al geheel verstijfd. "De dood moet gisteravond laat zijn ingetreden," mompelt hij. "Het lijk moet maar naar buiten worden gebracht, dan kunnen we meer zien."